

PÜNKÖSDÖLŐ.

Madarak repdesnek énekemben,
boldog vagyok, mint életemben
soha tán s szivecskéd gondolatom
aranszín borával borogatom.

Cseresznye függőt tűzők füledre
csillagokat hintek kötényedbe
s növekszem szemérmes pillantásod
alatt míg szívem szívedbe zárod.

Minden szavad egy harapás kenyér
tekinteted forró ébresztő tenyér
öledben alszom s hű szíveddel
ébredek s derülök kék egemmel.

Pilláid alatt virul a mező
s lebben a hajnal mint piros kendő,
hajlok szívedre s álmaid égi
mezőt Mária szíve védi!

(Szeged.)

BERZY ANDRÁS.

KAZINCZY INVOKÁCIÓJA.

Nyisd ki kapudat, sírba omlott Század,
Tárd meg meződet, régi Széphalom
És zengd, Kazinczy, tünt Árkádiádat
Dalaidban és régi álmokon
Varázsold vissza pályatársaidnak
Jövendőt látó, szent magyar hitét,
Hogy akiket ma bőszi viharán ingat
E kor, — fogunk egy jobb kort látni még!

Óh, Széphalom! . . . Te mult század ködében
Szent álmokon enyésző régi táj,
Kazinczyddal virrassz ma itt e népen,
Mert itt az éj ma újra borzadály
Gyászával ülte meg az álmok útját,
Melyen a lélek már nem szabadul
S jövendők lázán álmodók se futják
Az életet, mely bú alá lapul.

Óh, Széphalom! . . . Ma tárd meg sírod mélyét,
Hadd halljuk újra Kazinczy szavát,
A magyar nyelvnek harsonás beszédét,
Mely dalra kelti ezt az éjszakát;